

Konvencija par kultūras priekšmetu nelikumīgas ieviešanas, izvešanas un īpašumtiesību maiņas aizliegšanu un novēršanu

Pieņemta Parīzē 1970. gada 14. novembrī Ģenerālās konferences 16. sesijā

Ievads

Konvencijas mērķis ir veicināt to principu un standartu izstrādi, kas noteikti Ģenerālās konferences 1964. gadā pieņemtajā ieteikumā par šo tematu un kas ir saistoši valstīm, kuras ir šīs konvencijas līgumslēdzējas puses.

Konvencija paredz to kultūras vērtību aizsardzību, kas ir aizsargājamas ne tikai no vēstures, arheoloģijas un mākslas viedokļa, bet arī zinātnes interesēs.

Minētajā definīcijā ietvertā īpašumtiesību nodošana uz jebkāda veida kultūras vērtībām, to ieviešana un izvešana netiek automātiski aizliegta. Katrai Konvencijas dalībvalstij jāizdod noteikumi, kas reglamentē darbības ar valsts teritorijā esošām vērtībām un jānosaka, kuras no šīm darbībām ir likumīgas un kuras ir nelikumīgas.

Šīs konvencijas dalībvalstis apņemas veikt vajadzīgos pasākumus:

- a) aizsargāt valstu teritorijās esošos muzejus no tādu kultūras vērtību iegūšanas, kas ir nelikumīgi izvestas;
- b) aizliegt no muzejiem vai valsts iestādēm nozagtu kultūras vērtību ieviešanu pēc Konvencijas stāšanās spēkā;
- c) atgūt un atdot jebkuras tādas kultūras vērtības, kas nozagtas un nelikumīgi ievestas, ja to lūdz šo vērtību izcelsmes valsts.

Konvencija stājusies spēkā 1972. gada 24. aprīlī.

Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas Ģenerālā konference, kas sanākusi Parīzē no 1970. gada 12. oktobra līdz 14. novembrim uz savu sešpadsmito sesiju,

atgādinādama Ģenerālās konferences četrpadsmitajā sesijā pieņemtos principus, kuri noteikti Deklarācijā par starptautiskās kultūras sadarbības principiem;

uzskatīdama, ka kultūras vērtību apmaiņa starp tautām zinātniskos, kultūras un izglītības nolūkos palielina zināšanas par civilizāciju, bagātina visu tautu kultūras dzīvi un veicina tautu savstarpēju cieņu un izpratni;

uzskatīdamas, ka kultūras vērtības ir viens no civilizācijas un tautas kultūras pamatelementiem un ka to patieso vērtību var izprast vienīgi saistībā ar visplašāko informāciju par to izcelsmi, vēsturi un tradicionālo vidi;

uzskatīdamas, ka katrai valstij ir pienākums aizsargāt tās teritorijā esošās kultūras vērtības pret zādzībām, slepeniem izrakumiem un šo vērtību nelikumīgas izvešanas;

uzskatīdamas, ka šā apdraudējuma novēršanai katrai valstij aizvien vairāk jāapzinās morālie pienākumi, kas saistīti ar cieņu pret savu un citu tautu kultūras mantojumu;

uzskatīdamas, ka kultūras organizācijām - muzejiem, bibliotēkām un arhīviem - jānodrošina, lai to kolekcijas būtu veidotas saskaņā ar vispārēji atzītiem morāles principiem;

uzskatīdamas, ka kultūras vērtību nelikumīga ieviešana, izvešana un to īpašumtiesību nodošana apgrūtina tautu savstarpēju saprašanos, kuras veicināšana ir viens no UNESCO pamatuzdevumiem, iesakot ieinteresētajām valstīm pievienoties attiecīgām starptautiskām konvencijām;

uzskatīdamas, ka kultūras mantojuma aizsardzība ir efektīva tikai tad, ja to īsteno gan valsts, gan starptautiskā līmenī, valstīm savstarpēji cieši sadarbojoties;

ņemdamas vērā, ka UNESCO Ģenerālā konference šim nolūkam 1964. gadā pieņēmusi ieteikumu;

pastāvot tādiem papildu priekšlikumiem par līdzekļiem kultūras vērtību nelikumīgas ieviešanas, izvešanas un to īpašumtiesību nodošanas aizliegšanai un novēršanai, kas ir šīs sesijas darba kārtības 19. punktā;

nolēmusi savā piecpadsmitajā sesijā, ka šis jautājums jārisina ar starptautiskas konvencijas palīdzību,

pieņem šo konvenciju 1970. gada četrpadsmitajā novembrī.

1. pants

Šajā konvencijā ar terminu "kultūras vērtības" saprot vērtības, ko - no reliģiskā vai laicīgā viedokļa - katra valsts norādījusi kā nozīmīgas arheoloģijai, aizvēsturei, vēsturei, literatūrai, mākslai vai zinātnei un kas pieskaitāmas šādām kategorijām:

a) faunas un floras, derīgo izrakteņu un cilvēka ķermeņa (mirstīgo atlieku) daļu eksemplāri un retumu kolekcijas, un objekti ar paleontoloģisku nozīmi;

b) īpašums, kas saistīts ar vēsturi, tostarp zinātnes vēsturi, tehnoloģiju, militāro un sociālo vēsturi, ar nacionālo vadoņu, domātāju, zinātnieku, mākslinieku dzīvi un valsts nozīmes notikumiem;

c) arheoloģisko izrakumu (tostarp atļauto izrakumu un slepeno izrakumu) priekšmeti vai arheoloģiskie atradumi;

d) sadalīto mākslas vai vēstures pieminekļu vai senvietu elementi;

e) senatnes priekšmeti, kas vecāki par 100 gadiem, piemēram, priekšmeti ar seniem uzrakstiem, monētas un gravēti spiedogi;

f) etnoloģijas materiāli;

g) mākslas vērtības, piemēram:

i) dažādu veidu un materiālu ar rokām darināti attēli, gleznojumi, zīmējumi (izņemot rūpnieciskus dizainparaugus un rūpnieciskus izstrādājumus, kas apgleznoti ar roku);

ii) jebkāda materiāla statuju un skulptūru oriģināldarbi;

iii) gravējumu, estampu un litogrāfiju oriģināli;

iv) jebkāda materiāla māksliniecisku veidojumu kopu un māksliniecisku montāžu oriģināli;

h) reti manuskripti, inkunābulas, vecas grāmatas, dokumenti, publikācijas (attiecināmas uz vēsturi, mākslu, zinātnei, literatūru u.c.) vai nu atsevišķi, vai to kolekcijas;

i) atsevišķas pastmarkas, zīmogmarkas un līdzīgas markas vai to kolekcijas;

j) arhīvi, tostarp fonoarhīvi, fotoarhīvi un kinematogrāfijas arhīvi;

k) mēbeles, kas vecākas par simts gadiem, un veci mūzikas instrumenti.

2. pants

1. Šīs konvencijas dalībvalstis atzīst, ka kultūras vērtību nelikumīga ieviešana, izvešana un to īpašumtiesību nodošana ir viens no galvenajiem cēloņiem, kas izputina to izcelsmes valsts kultūras mantojumu, un ka starptautiska sadarbība ir viens no efektīvākajiem līdzekļiem ikvienas valsts kultūras vērtību aizsardzībai no tāda apdraudējuma.

2. Šim nolūkam dalībvalstis apņemas pretoties šādām darbībām ar to rīcībā esošiem līdzekļiem, novēršot to cēloņus un pārtraucot pašreizējās darbības, un palīdzot izmaksāt vajadzīgās kompensācijas.

3. pants

Kultūras vērtību ieviešanu, izvešanu un to īpašumtiesību nodošanu, kas notikusi pretēji noteikumiem, kurus dalībvalstis pieņēmušas saskaņā ar šo konvenciju, uzskata par nelikumīgu.

4. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis atzīst, ka Konvencijas izpratnē īpašums, kas pieder kādai no turpmāk minētajām kategorijām, uzskatāms par valsts kultūras mantojumu:

- a) attiecīgās valsts atsevišķu valstspiederīgo vai to kolektīva radītas kultūras vērtības un valsts nozīmes kultūras vērtības, ko radījuši tās teritorijā dzīvojošie ārvalstnieki vai bezvalstnieki;
- b) kultūras vērtības, kas atrastas valsts teritorijā;
- c) kultūras vērtības, kas iegūtas arheoloģisku, etnoloģisku vai dabaszinātņu pētījumu laikā ar šādu vērtību izcelsmes valsts kompetento iestāžu atļauju;
- d) kultūras vērtības, kas apmainītas pēc brīvas vienošanās;
- e) kultūras vērtības, kas saņemtas kā dāvinājums vai likumīgi nopirkta ar šo kultūras vērtību izcelsmes valsts kompetento iestāžu atļauju.

5. pants

Lai nodrošinātu sava kultūras vērtību aizsardzību pret nelikumīgu ieviešanu, izvešanu un to īpašumtiesību nodošanu, šīs konvencijas dalībvalstis apņemas atbilstoši katras valsts apstākļiem nodibināt savā teritorijā vienu vai vairākus tādus valsts dienestus kultūras mantojuma aizsardzībai, kuriem būtu pietiekami liels kvalificēts personāls, lai efektīvi veiktu šādas funkcijas:

- a) veicinātu tādu likumprojektu un noteikumu projektu izstrādi, kas paredzēti, lai nodrošinātu kultūras mantojuma aizsardzību, jo īpaši lai novērstu svarīgu kultūras vērtību nelikumīgu ieviešanu, izvešanu un to īpašumtiesību nodošanu;
- b) izveidotu un pastāvīgi atjaunotu to svarīgāko valsts un privāto kultūras vērtību sarakstu, kuru izvešana var nodarīt ievērojamus zaudējumus valsts kultūras mantojumam, par pamatu šim sarakstam ņemot valsts mēroga pārskatu par aizsargājamo īpašumu;
- c) veicinātu tādu zinātnisku un tehnisku iestāžu (muzeju, bibliotēku, arhīvu, laboratoriju, darbnīcu u.c.) attīstību vai dibināšanu, kas vajadzīgas kultūras vērtību aizsardzībai un iepazīstināšanai ar tām;
- d) organizētu arheoloģisko izrakumu uzraudzību, lai nodrošinātu noteiktu kultūras vērtību aizsardzību to atrašanās vietā un aizsargātu noteiktas teritorijas, kuras paredzētas turpmākai arheoloģiskajai pētniecībai;
- e) izstrādātu noteikumus ieinteresētajām personām (kuratoriem, kolekcionāriem, senlietu tirgotājiem u.c.) atbilstoši ētikas principiem, kas izklāstīti šajā konvencijā, un veiktu pasākumus, lai nodrošinātu šo noteikumu ievērošanu;
- f) veiktu izglītojošus pasākumus, lai veicinātu un stiprinātu cieņu pret visu valstu kultūras mantojumu un izplatītu zināšanas par šīs konvencijas noteikumiem;
- g) rūpētos par to, lai ikvienas kultūras vērtības pazušana tiktu darīta zināma atklātībā.

6. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis apņemas:

- a) ieviest atbilstošu apliecību, kurā izvešanas valsts norādītu, ka konkrētās kultūras vērtības izvešana ir atļauta; šāda apliecība būtu vajadzīga visiem kultūras mantojuma priekšmetiem, ko izved atbilstoši attiecīgajiem noteikumiem;
- b) aizliegt kultūras vērtību izvešanu no valsts teritorijas, ja nav iepriekš minētās izvešanas apliecības;
- c) ar atbilstošiem līdzekļiem informēt par šo aizliegumu jo īpaši tās personas, kas, iespējams, izved vai ieved kultūras vērtības.

7. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis apņemas:

a) atbilstoši valsts tiesību aktiem veikt vajadzīgos pasākumus, lai valstī esošajos muzejos un līdzīgās iestādēs nenonāktu citā dalībvalstī radītas un pēc šīs konvencijas spēkā stāšanās abās minētajās valstīs no tās nelikumīgi izvestas kultūras vērtības; kad vien iespējams informēt kultūras vērtību izcelsmes dalībvalsti, par tādu kultūras vērtību piedāvājumu, kuras no šīs valsts izvestas pēc šīs konvencijas spēkā stāšanās abās valstīs;

b) i) aizliegt tādu kultūras vērtību ieviešanu, kas nozagtas no muzeja vai reliģiska vai laicīga pieminekļa, vai līdzīgas iestādes citā šīs konvencijas dalībvalstī pēc šīs konvencijas spēkā stāšanās attiecīgajās valstīs, ar nosacījumu, ka šāds īpašums dokumentēts kā šai iestādei piederošs inventārs;

ii) pēc izcelsmes dalībvalsts lūguma veikt atbilstošus pasākumus, lai atgūtu un atdotu ikvienu kultūras vērtību, kas ieviesta pēc šīs konvencijas spēkā stāšanās abās valstīs, ar nosacījumu, ka valsts, kura iesniedz pieprasījumu, samaksā taisnīgu kompensāciju labticīgam pircējam vai personai, kam ir likumīgas īpašumtiesības uz šo īpašumu. Pieprasījumus par atgūšanu un atdošanu iesniedz ar diplomātisko dienestu starpniecību. Valsts, kas iesniedz pieprasījumu, samaksā visus izdevumus, kuri saistīti ar tādu dokumentu un citu liecību nodrošināšanu, kas vajadzīgi, lai iesniegtu prasību par atgūšanu un atdošanu. Dalībvalstis nedrīkst uzlikt muitas nodokļus vai citus maksājumus kultūras vērtībām, ko atdod atbilstoši šim pantam. Visus izdevumus, kas saistīti ar kultūras vērtību atdošanu un piegādi, samaksā valsts, kura iesniedz pieprasījumu.

8. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis apņemas uzlikt sodus vai piemērot administratīvās sankcijas ikvienai personai, kas atbildīga par 6. panta b) punktā un 7. panta b) punktā minēto aizliegumu pārkāpšanu.

9. pants

Ikviena Konvencijas dalībvalsts, kuras kultūras mantojumam draud arheoloģiskā vai etnogrāfiskā materiāla izlaupīšana, var vērsties pie citām dalībvalstīm, uz ko šī izlaupīšana attiecas. Šādos apstākļos šīs konvencijas dalībvalstis apņemas piedalīties saskaņotā starptautiskā rīcībā, lai noteiktu un veiktu vajadzīgos konkrētos pasākumus, tostarp attiecīgo priekšmetu izvešanas, ieviešanas un starptautiskās tirdzniecības kontroli.

Pirms vienošanās spēkā stāšanās katra ieinteresētā dalībvalsts veic pagaidu pasākumus, lai pēc iespējas novērstu neatļūdzināmu zaudējumu tās valsts kultūras mantojumam, kura iesniedz pieprasījumu.

10. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis apņemas:

a) veikt izglītības, informācijas un piesardzības pasākumus, lai ierobežotu no jebkuras šīs konvencijas dalībvalsts nelikumīgi izvestu kultūras vērtību apriti un attiecīgā gadījumā katrā valstī likt senlietu tirgotājiem kārtot reģistru, kurā ieraksta katras kultūras vērtības izcelsmi, piegādātāja vārdu un adresi, katra pārdotā priekšmeta aprakstu un cenu, kā arī informēt kultūras vērtību pircēju par izvešanas aizliegumu, ja tāds attiecas uz konkrēto priekšmetu, par minēto pienākumu neizpildi senlietu tirgotājiem piemērojot soda vai administratīvās sankcijas;

b) censties ar izglītības pasākumiem radīt un padziļināt sabiedrības izpratni par kultūras vērtību nozīmi un tādiem apdraudējumiem kultūras mantojumam, ko rada zādības, slepeni izrakumi un nelikumīga izvešana.

11. pants

Kultūras vērtību izvešana un to īpašumtiesību nodošana atzīstama par nelikumīgu, ja tā notikusi piespiedu kārtā un tieši vai netieši radusies valsts okupācijas dēļ, ko īstenojusi sveša vara.

12. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis respektē kultūras mantojumu, kas atrodas teritorijās, par kuru starptautiskajām attiecībām tās ir atbildīgas, un veic visus atbilstošos pasākumus, lai aizliegto un novērstu kultūras vērtību nelikumīgu ieviešanu, izvešanu un to īpašumtiesību nodošanu šajās teritorijās.

13. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis saskaņā ar saviem tiesību aktiem apņemas arī:

- a) ar visiem attiecīgajiem līdzekļiem novērst tādu īpašumtiesību nodošanu uz kultūras vērtībām, kas varētu veicināt šādu vērtību nelikumīgu ieviešanu vai izvešanu;
- b) nodrošināt, ka valstu kompetentie dienesti savstarpēji sadarbojas, lai veicinātu pēc iespējas drīzāku nelikumīgi izvestu kultūras vērtību restitūciju to likumīgajam īpašniekam;
- c) atzīt tās prasības par pazaudētu vai nozagtu kultūras vērtību priekšmetu atgūšanu, ko cēlušī to likumīgie īpašnieki vai citas personas likumīgo īpašnieku vārdā;
- d) atzīt katras Konvencijas dalībvalsts neapstrīdamas tiesības konkrētas kultūras vērtības klasificēt un atzīt par neatsavināmām un tādējādi *ipso facto* par tādām, ko nedrīkst izvest, kā arī atvieglot ieinteresētajai valstij šādu vērtību atgūšanu gadījumos, kad tās izvestas.

14. pants

Lai novērstu nelikumīgu izvešanu un izpildītu visas saistības, kas izriet no šīs konvencijas ieviešanas, katrai Konvencijas dalībvalstij, cik vien tai iespējams, ir jānodrošina pietiekams budžets valsts dienestiem, kuri atbildīgi par valsts kultūras mantojuma aizsardzību, un vajadzības gadījumā jānodibina šim nolūkam fonds.

15. pants

Šī konvencija neliedz dalībvalstīm slēgt īpašas savstarpējas vienošanās vai turpināt īstenot jau noslēgtas vienošanās par tādu kultūras vērtību atgūšanu, kas jebkāda iemesla dēļ ir izvestas no to izcelsmes teritorijas pirms šīs konvencijas stāšanās spēkā attiecīgajās valstīs.

16. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis savos periodiskajos ziņojumos, ko tās iesniedz Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas Ģenerālajai konferencei tās noteiktajos termiņos un veidā, sniedz informāciju par normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kurus tās pieņēmušas, un citām darbībām, ko tās veikušas, lai izpildītu šo konvenciju, kā arī informāciju par iegūto pieredzi šajā jomā.

17. pants

1. Šīs konvencijas dalībvalstis var lūgt Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijai tehnisko palīdzību, īpaši attiecībā uz:

- a) informāciju un izglītību;
- b) konsultācijām un speciālistu padomiem;
- c) koordinēšanu un starpniecību.

2. Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācija pēc savas iniciatīvas var veikt izpēti un publicēt pētījumus par jautājumiem, kas saistīti ar kultūras vērtību nelikumīgu pārvietošanu.

3. Šim nolūkam Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācija var uzsākt sadarbību ar ikvienu kompetentu nevalstisko organizāciju.

4. Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācija pēc savas iniciatīvas var izteikt priekšlikumus šīs konvencijas dalībvalstīm attiecībā uz tās īstenošanu.

5. Pēc vismaz divu šīs konvencijas dalībvalstu lūguma, kuras iesaistījušās strīdos par tās īstenošanu, *UNESCO* var uzņemties starpniecību, lai panāktu izlīgumu.

18. pants

Šī konvencija izstrādāta angļu, franču, krievu un spāņu valodā, un tās teksts visās četrās valodās ir vienlīdz autentisks.

19. pants

1. Šo konvenciju var ratificēt vai pieņemt Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas dalībvalstis saskaņā ar katras valsts attiecīgo konstitucionālo procedūru.

2. Ratifikācijas vai pieņemšanas instrumentus deponē Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas ģenerāldirektoram.

20. pants

1. Šai konvencijai var pievienoties jebkura valsts, kas nav Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas dalībvalsts un kas saņēmusi organizācijas izpildpadomes uzaicinājumu tai pievienoties.

2. Pievienošanās notiek, deponējot pievienošanās instrumentu Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas ģenerāldirektoram.

21. pants

Šī konvencija stājas spēkā pēc tam, kad pagājuši trīs mēneši pēc ratifikācijas, pieņemšanas vai pievienošanās instrumenta deponēšanas dienas, bet tikai attiecībā uz tām valstīm, kas savus attiecīgos instrumentus deponējušas noteiktajā dienā vai agrāk. Attiecībā uz jebkuru citu valsti tā stājas spēkā pēc tam, kad pagājuši trīs mēneši pēc tās ratifikācijas, pieņemšanas vai pievienošanās instrumenta deponēšanas.

22. pants

Šīs konvencijas dalībvalstis atzīst, ka šī konvencija piemērojama ne tikai attiecībā uz šo valstu pamatteritoriju, bet uz visām teritorijām, par kuru starptautiskām attiecībām šīs valstis ir atbildīgas. Tās apņemas vajadzības gadījumā konsultēt šo teritoriju valdības vai citas kompetentās iestādes Konvencijas ratificēšanas, pieņemšanas vai pievienošanās laikā vai pirms tam nolūkā nodrošināt Konvencijas piemērošanu šīm teritorijām, kā arī apņemas informēt Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas ģenerāldirektoru par teritorijām, kurām piemēro šo konvenciju, un šāds paziņojums stājas spēkā pēc tam, kad pagājuši trīs mēneši pēc tā saņemšanas datuma.

23. pants

1. Katra šīs konvencijas dalībvalsts var denonsēt šo konvenciju savā vārdā vai jebkuras tādas teritorijas vārdā, par kuras starptautiskajām attiecībām tā ir atbildīga.

2. Par denonsēšanu paziņo rakstveida instrumentā, ko deponē Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas ģenerāldirektoram.

3. Denonsēšana stājas spēkā pēc tam, kad pagājuši divpadsmit mēneši pēc denonsēšanas instrumenta saņemšanas.

24. pants

Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas ģenerāldirektors paziņo organizācijas dalībvalstīm, valstīm, kas nav organizācijas dalībvalstis, kuras minētas 20. pantā, kā arī Apvienoto Nāciju Organizācijai par to ratifikācijas, pieņemšanas vai pievienošanās instrumentu deponēšanu, kas minēti 19. un 20. pantā, kā arī par paziņojumiem un denonsēšanām, kuri paredzēti attiecīgi 22. un 23. pantā.

25. pants

1. Šo konvenciju var pārskatīt Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas Ģenerālā konference. Šādi pārskatītais teksts tomēr ir saistošs tikai tām valstīm, kas kļūst par pārskatītās konvencijas pusēm.

2. Ja Ģenerālajai konferencei jāpieņem jauna Konvencija, ar ko kopumā vai daļēji groza šo konvenciju, un ja jaunajā Konvencijā nav paredzēts citādi, šo konvenciju vairs nevar ratificēt, pieņemt un pievienoties tai kopš dienas, kad stājusies spēkā jaunā pārskatītā Konvencija.

26. pants

Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu 102. pantu šo konvenciju pēc Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras ģenerāldirektora lūguma reģistrē Apvienoto Nāciju Organizācijas Sekretariātā.

Parīzē, 1970. gada septiņpadsmitajā novembrī, ar Ģenerālās konferences sešpadsmitās sesijas prezidenta un Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas ģenerāldirektora parakstiem divos autentiskos eksemplāros, kuri tiks deponēti Apvienoto Nāciju Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas arhīvā un kuru apstiprinātas kopijas tiks nosūtītas visām valstīm, kas minētas 19. un 20. pantā, kā arī Apvienoto Nāciju Organizācijai.